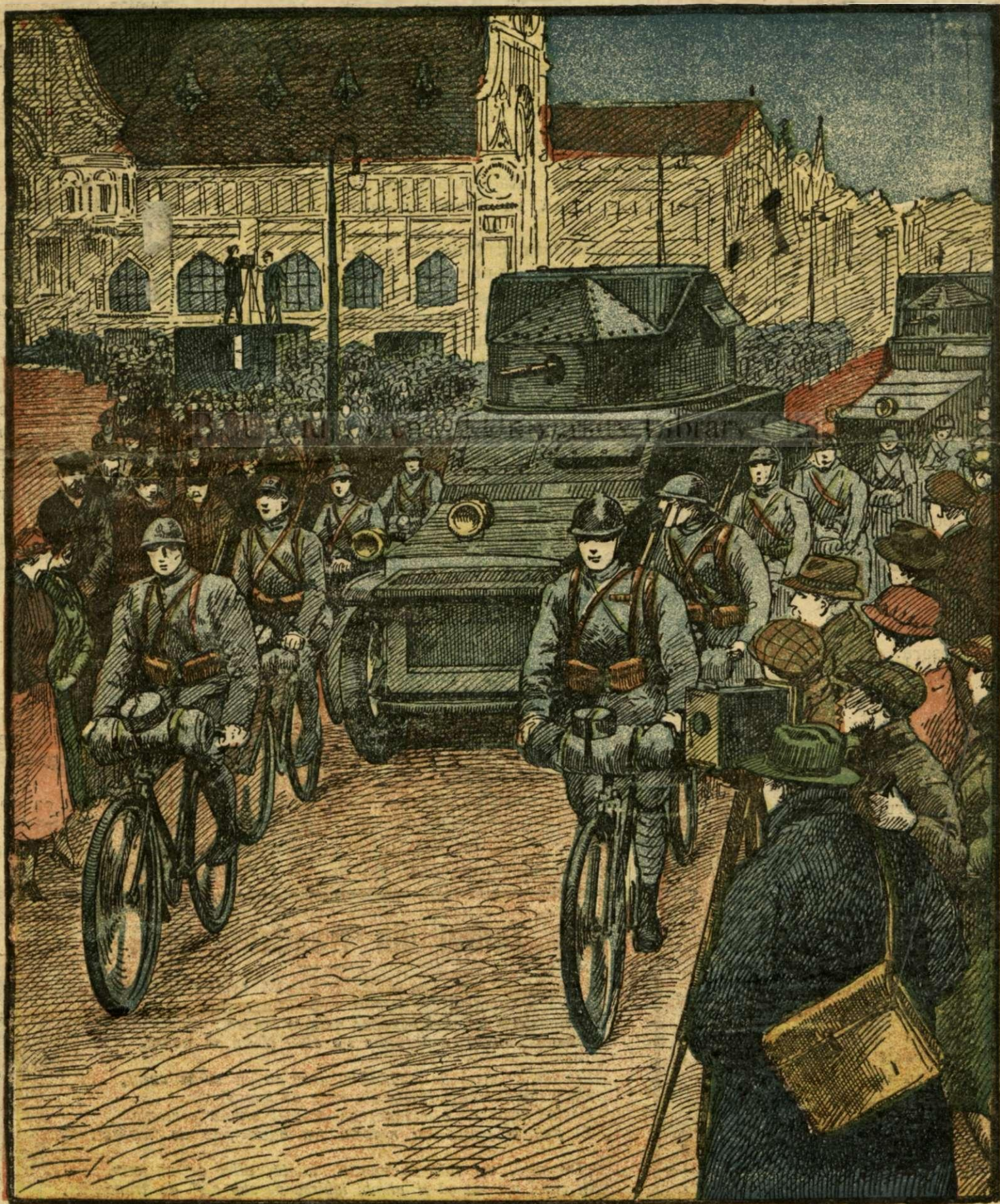

Universul Literar

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 60 lei. în străinătate pe un an 120 lei.

Ocuparea Ruhrului de francezi

O secție de tankuri escortată de cicliști francezi intră în Ruhr.

In noaptea Sf. Andrei

O iubeau amândoi frații. Era înalț cu mijlocul subțire, cu ochii și cu niște mâini negre ca păcatul, cu grațios ca sunetul unui flaut în li-
ea amurgului.

Îscările-i erau line, iar mâinile-i au că mângâie tot ceia ce ating; um se leagăna un val sub sărutul relui, așa se legăna și ea în mers. În visul, toate tainele poenelor îi erau adunate în privire și trupul ei, unat ca o floare, împrăstia parul sănătos, al câmpurilor fără gini.

Mândoi îi țineau calea când se ea cu cofa pe umăr la fântâna din ginea crângului, viața amândoi atârna de zâmbetul unei guri, oțoare ca un fruct pârăguit. Câte-tă, treceau prin fața casei ei, pe pa căreia ea cu fruntea plecată supra gherghifului, părea că nu e alt nimic decât trandafirii roșii care lucra de un veac.

Ar ochii ei violeni ca de șarpe, îi deau de sub rețeaua deasă a ge-
or și pe când cei doi flăcăi se de-
tau, ea și lăsa lucrul și începea
sante o doină atât de tristă, de pă-
că n melodia ei se tângue sufle-
lor trei.

dată, ma pe la sfârșitul primă-
i. Se însera. Nori negri, ca niște
nile întunecate, se adunau ame-
gători în zarc. Ea, stând la sfat cu
le, întârziase și acum cu cofa pe
ăr, înfricoșată de umbrele nopții,
bea pașii pe drumul mărginit de
ă șiruri de plopi. Niciodată nu i se
usc calea atât de lungă și foșne-
plopiilor atât de trist de-i venea
că să plângă.

ăsunând dintr'odată, două glasuri
icură să tresară.

— Seară bună, Mărioară!

a se aprî, le răspunse și orice
mă-i pîri din suflet.

— Seară bună Răducule! Seară
vă Ioane!

tânjenii de singurătatea din ju-
lor, tăcure. Cerul era atât de
u de nori, de părea în orice clipă
a să se prăbușească. Svârlind lu-
ni albastre, câte un fulger se svâr-
ea prin gol. Ca să rupă tăcerea,
a spuse:

— Am întârziat cu alde Florea la
tână... mai erau și alte fete. Una
ele învățase un câteac nou, atât
frumos și trist, încât uitai cum
se timpul.

o doină adusă de departe, de un
nic venit aici în sat.

și-l cunoștea nimeni... părea un
onit. După câțva timp, a fost că-
mort în șanțul din marginea crân-
gului. N'a fost plâns de nimeni. Dar
cântecul lui a rămas la noi, aninat de
nzele pomilor sub umbra cărora,
il doinise de atâtea ori...

În fulger ca un cutit se'nfipse în
trupul nopții și'n urma lui un bubuit
năprasnic cutremură zărilor, stingân-

du-se în depărtări ca răgetul unei
fiare înlănțuite. Frica din nou cuprî-
se sufletul fetei și ea ca să o alunge
începu iar să ciripească:

— Cântecul lui l-am învățat și eu
acum... am să vi-l cânt odată de vroji.
Uite, are ceva din jalea vântului de
astăseară... ceva din foșnetul prelung
al plopiilor. O, numai odată de l'ai
auzi, ați plânge ca pe un frate pe ne-
cunoscutul venit de cine știe unde...
Când îl ascuți, îți pare că o ploaie
de bine cuvântări și se lasă pe suflet
și minte... Niciodată nu mi-a părut
cofa atât de grea... nu pot să o mai
ridic... Și sufletul mi-e greu... dar ma-
ma ce-o să zică?...

Vorbea repede ca un copil ce stă
gata să plângă, încercând în zadar
să urnească cofa din braț. Ochii se
repeziră aproape să se cadă din
ei să-i ducă povara.

La lumina unui fulger, văzându-i
sfădindu-se ea începu să râdă, apoi
spuse:

— „E târziu... Răducule vino tu
cu mine... lasă tu Ioane în altă
seară”....

După puțin fata și feciorul se de-
părtară în noapte. În urma lor, plopi
începură să foșnescă și mai trist și
jos, căzut lângă trupina unuia din ei,
cineva mușca țarna ca să și înăbușe
plămanul.

Când ajunseră în fața casei, Ma-
rioara luă cofa, amuzumi și vru să in-
tre. Dar flăcăul o apucă sfios de mână
și pe șoptite, ușa dintr-un mușchi
era mic, spuse:

— Ai să-mi cânti și mie odată doi-
na străinului?...

— Sufletul meu are să și-o cânte
numai ție, Răducule. Noapte bună!

Vara cu părul ei încărcat de soare,
cu ochii-i plini de vraja corurilor se-
nine, plecase de mult culcată moia-
tec pe valuri de vânturi. Livezile și
poenile, printre florile cărora ea se
răsfătase jucându-se ca un copil, e-
rau acum pustii și pe aripale ultimi-
lor stoluri de cocori, palide și sdron-
țuite se duceau și ultimile nădejdi.
Acum, Octombrie era pe sfârșite. La
fântâna din marginea crângului, în-
totdeauna spre seară, cei doi îndră-
gostiți după ce umpleau cofa, por-

neau alături, ascultând înfiorați foș-
netul plopiilor, din ale căror creste,
încet cum cad lacrimile din ochii o-
bosiți de plâns, cădeau peste cape-
tele lor frunze îngălbenite. Croncă-
nitul unui stol de corbi, lătratul înde-
părtat al câte unui câine, ori clopo-
tul bisericeștei sunând vecerne, mai
turburau tihna amurgurilor lungi și
triste. Dar, ori de câte ori el, se ple-
ca să sărute cu evlavie și drag ne-
mărginit pleoapele copilei, cari ca
niște aripi de pasăre speriată tremu-
rau peste întunericul și taina ochilor,
ei blânzi, un fior de teamă-i făcea să
se despărță și să privească cu frică
în jurul lor. Li se părea că cineva ne-
văzut îi urmărea pas cu pas amenin-
țător din urmă. Ei se părea că aud sus-
pino, claud pe cineva plângând. Se
uitau, dar nu vedeau nimic. Vântul
poate aducea cu el jalea zărilor în-
ogurate, cine știe.

În fiecare seară aceiaș îndoială le
ochinua sufletul. În fiecare seară por-
neau tăcuți spre sat, simțind cum
deasupra lor, o prevestire întunecată
își fâlăia aripile înfricoșătoare.

„Sezi aici Mărioară și lasă-mă să-mi
odilnesc o clipă fruntea pe sânul
tău... De zile întregi cade zăpada și
nimeni afară de noi, nu-și mai în-
dreaptă pașii spre drumul mărginit
de plopii desfrunziți și triști. Măine
poate maică-ta mă să te mai lase să
vii așa departe și numai eu singur
săci, voi magu pomii că-mi vorbesc
de tână. O, și mă doare gândul că va
trebui măcar o clipă să nu te văd!
Acum vreau să mă odilnesc pe să-
nul tău ca pe un sân bun și sfânt de
mamă. Curând poate, când flori de
ghiață vor înflori la geamuri, voi veni
la voi acasă, te voi lua cu sfîntenie
de mână și te voi duce spre căsuța
mea... a noastră. În pragul ei, ca
flori te vor întâmpina credința și iu-
birea mea nemărginită. Cântă-mi și
îndepărtează cu glasul tău, neliniștea
care în astă seara mi s'a lăsat pe su-
flet, cum se lasă o noapte grea și în-
tunecată pe lume”.

Și ea cu graul ei flutce ca un su-
net de flaut, cântă. Fulgi răzleți de
zăpadă cădeau ușor din cerul moho-
rât și seara se lăsa tot mai grea, încă

„Zefirul din Trandafirii roșii”

„Si basmul calm ca o bunică deșiră tain'ca comoră
„Stau sfernicii pe împăratul să-l mângâie de griji amare:
„Guranta bătăliei năvalnic bate la hotare.
Domnița, biata, ca o floare s'a ofilit și stă să moară.

Frumos ca visul de isbândă și drag ca un surdă curat,
Un vis din vrăjile țesute din raze de lumină vie,
Pășind ușor ca o minune, cu glasul-i sfântă armonie,
El fine în jertfa lui norocul frumoasei fete de împărat.

„Domnița, vei trăi de-apururi, iubită, albă ca un crin,
Și când vei sta să-ți plimbi iubirea pe sub alei de trandafiri,
Să mângâi finele petale însângerate și subțiri;

Si-o clipă să-ți aduci aminte de mine, visător strein;
E vesel împăratul, mândru, și... toate se însenină...
Sub zâmbetul domniței blânde, zefirul fu ursit să moară.

Petre Antonescu

Pagini din trecut

ționând pe toți, la reînnoțirea că-
zu grăi bolnav. În timpul boalei fu
vizitat de regele Othon și regulat e-
ste în buletin de mersul boalei sale
iar în 1 Septembrie 1847 își dădu su-
fletul în timp ce încă buzele lui șoptea
cântecul haidăcesc și muri cu
cavintele „Sur la terre“.

La auzul morții lui Coletti s'a sgu-
dint toată țara, ordonându-se doliu
național pe timp de 3 zile

Guizot în Memoires sur la Grèce
zice: „In persoana lui Co-
letti pe deoparte Grecia a pierdut pe
cel mai glorios din luptătorii în viață,
singur prin excelență politician, iar
regele Othon a pierdut un prim mi-
nistrul, zelos pentru monarhie și în
acelaș timp un fervent patriot. Uni-
cele defecte ale lui Coletti erau pa-
triotismul și marea lui zel pentru li-
berarea și independența întregii Gre-
cii și pentru mărirea națiunii grecești.

aceste defecte nu se amesteca
nici un interes individual, sau nici o
altă dorință sau mulțumire. Nicioda-
tă, în nicio altă țară n'a existat un alt
patriot cu atâta egoism ca Coletti.
Cu cât viața lui era mai simplă, cu
atât de mare era sufletul lui. Mi-
nistru al unui rege clătinător, a ridi-
cat în gradul cel mai mare respec-
tul și atitudinea poporului pentru
rege. Regimul constituțional era pen-
tru Coletti mai mult ca mijloc decât
un scop, scopul lui era mărirea
Greciei. Lucra în continuu pentru
asta chiar când nu avea mari speranțe
pentru o țară veche“.

Astfel era Coletti.

Coletti avea o voință de fier și prea
filitim. Adversarii lui șopteau că el
punea atașamentul sau pentru Me-
gali Iora, lingușind pe Othon pentru
glorie, căci în afară de gloria regească
și de misiunea de dictator nimic
nu i-a lipsit lui Coletti. Megali ideea
urmărea el zicea Gudos în mod sin-
cer, numai pentru gloria neamului,
fie prin simplă guvernare, fie prin re-
galitate.

Nu arămăm sistem mândri că din
secolul nostru au ieșit așa celebri-
tăți ca Coletti deși serveau alte
neamuri și alte patrii: vina fiind a
mediului social și educației de pe a-
tunci și a lipsei unei culturi națio-
nale. Câte elemente nu pierdem și
astăzi și cât nu se incumbă nouă și
lărei ca să nu lăsam să piardă armă-
ta noastră de cultură și progres.

— de Mihail Amineanu

BIBLIOGRAFIE

Lumea Copii: or. — Anul II No. 56 cu
un cuprins variat și interesant și numeroa-
roase ilustrații artistice în mai multe co-
lori. — Exemplarul 2 lei.

Pentru interesul ce credem că'l pre-
zintă astăzi când Bucovina este ia-
răș un trup cu noi, reproducem după
Revista Română a lui Al. Odobescu
o interesantă descriere a monumen-
tului „Crucea Tătarilor“ din valea
Prisaca, ridicat de Mihai Racovița
Voevod la 1717 în urma bătăliei dela
Rodna; descrierea este datorită fa-
bulistului G. Sion.

„In vara anului 1717 — Poarta a
trimis ordin Hanului Tătărăsc să tre-
că în Transilvania; asemeni și lui
Mihaiu Racovița ca să'l însoțească cu
oștirea sa.

Expedițiunea se făcu. Tătarii, cu
Turcii dela Hotin și cu Moldovenii,
intrară în Ardeal, pela Câmpu-lungul
Bucovinei; se bătură puțin la Rodna
cu strejele nemțești, și apoi, mergând
înainte împresurată cetatea Bistriței:
nu se putură însă apropia de ea, căci
Tătarii se temeau de tunuri, și ei nu
aveau astfel de arme. Mihaiu Vodă,
primind știre că Nemții bătuseră pe
Turci la Belgrad și în alte locuri, gă-
si prudent ca să se întoarcă înderăpt
la Iași... și spre a înregistra numele
său în istorie și cu această împreju-
rare, la întoarcerea sa din Ardeal, în-
nălță pe Valea Prisaca, monumen-
tul despre care vorbim.

Inscripțiunea acestui monument
abia se poate descifra, căci peatra din
care s'a făcut fiind moale, literile
s'au ros chiar de bătaia elementelor.
Iată ce se poate citi:

(Pe partea din spre Sud)

Iu Mihai Racovița V. V. Domn și
stăpânitoriu țării Moldovei, la anul
177... Se răsboia Impărăția Turcului
cu Nemții... dar Nemții ce erau che-

mați de unii boeri Moldoveni au sufe-
rit mare pagubă.

(Pe partea dinspre Est).

Uniți cu câți-va Nemți, căutau Mol-
dovenii și Muntenii să subjuge scau-
nul nostru din Iași spre a ne prinde
și ași supune orașul, precum făcuse-
ră mai înainte cu Domnul Muntenesc
Nicolae Mavrocordat și cu orașul
București... Pe numitul Domn l'au
dus la Sibiu în Ardeal. Insa noi i-am
învinci cu ajutorul lui Dumnezeu și
am grămădit trupurile lor la olaltă.

(Pe partea de Nord).

Crucea aceasta de peatră s'au făcut
când ne-am răsbătut pe la munții Me-
stecănișului și a Suhardului în țara
Ungurească și mai ales pe lângă satul
Rodna. De aici ne-am abătut îm-
preună cu Hanul de Tătari până la
Bistrița. Am făcut pretutindeni mulți
robi, dând pe la toate locurile focu,
numai cetatea Bistrița a rămas ne-
arsă.

De aci întorcându-se Tătarii pe la
Maramureș au făcut de asemenea
prădăciuni ce va rămânea neuitat de
Unguri, și așa ne-am întors și noi.

(Pe partea dinspre Vest).

Subt... lui Iordache Cantacuzino...
Mazililor... s'au întâmplat această
nenorocită soartă căci prin răutatea
unor generari ardeleni mai ales a lui
Ștefan Freo generariu din Sibiu și a
baronului Festetici generarul din
Brost și a lui Sabronoi... generaru
din Bistrița au răsbătut din Moldova
în țara Ungurească pentru care își vor
da seama înaintea lui Dumnezeu și a
judecăței cei înfricoșate fiindcă ei
din pricina poștei de prădăciune și a
dorinței de a ne subiuga...

(Restul este șters.

Nik.

Spicvind publicațiile franceze

— De toți — despre toate —

Medicina și Istoria. Doctorul Cabanès
este una din figurile cele mai expresive ale
unei întregi mișcări: importanța pe care
au luat-o medicii, în secolul al XIX-lea,
nu numai în societate dar și în istorie.
Noul său volum (editura Albin Michel).
«La Princesse de Lamballe intime» aduce
adevărate revelațiuni nu numai asupra vie-
ței intime a prințesei de Lamballe și a na-
turei legăturii sale cu Maria Antoinetta,
dar și asupra relațiilor reginei însăși.

Dr. Cabanès ne face să pătrundem în
culisele tainice ale Revoluției franceze. As-
istăm la conciliabulele Curței cu șefii par-
tidului Jacobin, al cărui rol ne apare într-o
lumină în care nu eram obișnuți să-l vedem.

Prosper Merimée într-o scrisoare a sa
cătreg Panizzi, face o observație care, pri-
vită la lumina evenimentelor politice inter-
naționale de astăzi, pare surprinzător de
adevărată:

„Eu cred, z'ice scriitorul francez, că ma-
rea cauză a neînțelegerii dintre Franța și
Anglia provine din aceea că, aceasta din
urmă, stă, în cea ce privește afacerile Eu-
ropei, într-o politică expectantă care îi este
ușoară ei și care e imposibilă Franței“.

(„La Vie“ Ianuarie 1923)

Nomele vigurosului și pătrunzătorului

scriitor Paul Adam a fost dat unei străzi
din Bamakou (Sudan) în amintirea mărețel
sale opere: «Notre Carthage» (Fasquelle
1922).

Se crede că marele actor Firmin Gémier
va fi însărcinat să organizeze parcia tea-
trală a distracțiilor din Expoziția Colo-
nială dela Paris ce se va deschide în 1924
(25 sau 26).

Celebrul caricaturist Léandre, din ambi-
ție, spune Jean Carré în «La Vie», s'a a-
pucat de pictură la bătrânețe. El expune
la Galeria Hodebert la Paris o serie de
posteluri care dă loc la oare cari înțepă-
turi din partea critice; aceasta susține, cu
ocazia ciudatei expoziții, că Léandre... a-
vea multă finețe în caricaturi și în legen-
dele lor.

Henri Duvernois, acest maestru al poveș-
torei, a pus la punct o comedie în 4 acte:
«La Fugue» care va apare curând.

«Les loups dans la steppe» a lui Jean
Rynaud a obținut premiul Taylor.

Marea artistă Suzane Desprès povestește
că a trebuit să rămână o noapte într-o
canton, la granița dintre România
și Ungaria, de oare-ce lupii, în zăpadă,
asediau trupul ei; artiștii nu putură ajunge
la gară de cât dimineața.

I. ANNUAL

„DOINA“

Povestea simplă și mișcătoare a „doinei“, a acestui cântec născut din tânguirea unui popor ocolit de soartă, am auzit-o, șezând într'un bordeiu, pe front.

Iarna erau doze pe front zilele de liniște.

Ingropați adânc în pământ și îngrediți de un păienjenis des de sârmă, stăteam în bordeile calde și întunecoase, și ascultam firul poveștilor fără sfârșit.

Era adunată lume din toate părțile. Erau aci și oameni vânjoși, cu părul bălaiu dela Nord, și leneșii și cam secii ucraineni și tătarii, par'că încremenți, cari se țineau tot deauna deoparte, și oacheșii și cam sălbaticii moldoveni. Și după ce terminau poveștile lungi despre cei deacasă, despre Carpații sălbatici, despre suferințele Poloniei și oboseam de cântecele încete în mai multe limbi, — toți râdeau de obiceiurile și apucăturile provinciei fiecăruia. Inșă glumeau cu multă bună voință, fără răutate.

Intr'o zi de acestea ne-a fost povestită și povestea „doinei“.

O povestise Ișcenco, un om glumeț, simplu și prietenos, cu bogăția de spirit original a oamenilor de-a sud. Cu acest prieten minunat niciodată nu ne era urât și un prieten iarna, pe front, e o comoară.

— Știi de ce moldovanu-i cu cămașa veșnic deschisă și-i se vede peptul pârros? mă întrebă el pe mine.

— Nu știi? E simplu, fiindcă n'are nasturi, nici cheutori. Dar e vorba de ce nu le are. Și aceasta își are explicația. E o chestie veche...

Lucra odată moldovanul în vie. El luera totdeauna ouzgomot, așa că se auzea de departe sau chiuia, sau striga, sau cânta, cât îl ținea gura. Și i-a ieșit la strigătele lui dracul. — El deșteptase moldovanul. Li ieși și-i zise:

— Frumos cântă tu. Dar eu pot cânta și mai frumos.

Inima moldovanului era amărită de vin.

— Nu se poate, — îi strigă el.

— Să ne punem rămășag, cine poate să cânte mai frumos.

— Bine. Să ne prindem.

Se prinseră rămășag. Se sui dracul pe spinarea moldovanului, se așeză bine și îl mână ca pe un cal iar el singur a încercat să cânte.

Dracul cânta despre isprăvile sale: cum îndemnase pe un tâlhar să fure, cum smintise pe un călugăr, cum ademenise o fată tânără. Multe treburi are dracul, — în toate își bagă el coada. Se făcuse ziuă, soarele se ridicase sus, se apropiase și amiază și dracul nu se dădea jos, — cânta mereu, iar moldovanul tăcea, nu zicea nimic, nu mai gâfăia din când în când.

Dar și isprăvile necurate ale dracului au un sfârșit și o măsură. — și pe

la amiază tăcu dracul. Se ridică atunci moldovanul.

— Ai sfârșit? întrebă.

— Uf! Am sfârșit... răspunse dracul gâfâind, par'că el l'ar fi dus în spinare. Ostenise de mult și nădușise de nu mai putea.

— Ei, acum voi cânta și eu, — zise moldovanul. Tu ai cântat despre ce ai făcut, iar eu voi cânta despre cele ce au făcut alți cu mine.

S'a suit în spinarea dracului și l'a mână. Cu o mână se ținea de chioa dracului iar pealta își rezemă obrazul și începu să cânte „doina“.

Un cântec deosebit „doina“ — un cântec amar trist. În ea se cântă despre viața moldovenească, despre viața lor greu apăsată, cum au stat sub jugul turcilor o mie de ani, cum ardeau turcii casele, cum luau fetele și nevestele, cum îi legau în lanțuri grele, cum trimeteau ieniceri cu iatagane ascuțite să taie capul celor ce nu se supuneau...

Soarele se lăsa spre asfințit, cerul limpede se înroșise, umbre lungi se lăsase pe pământ și dinspre vi începu să se revarse mirosul dulce și tare. Și moldovanul tot cânta.

Își amintea, cum turoi nu-l lăsa să se roage în limba lui, cum își bătea joc de credința strămoșilor, cum trimeteau după bir pe curzii sălbatici, și cum ei dădeau foc câmpurilor și viilor, că fumul ascundea soarele și pe lângă drumuri răsăreau flori roșii de sânge...

Se aseănse soarele după deșuri, tăcerea tristă a serii se lăsase peste câmpii, umbre negre—albăstrui se întinseră peste vii, se întunecase cerul și stele albe de cristal începuseră să scilipească surzând și moldovanul încă tot cânta „doina“ lui.

Își amintea toate durerile, toate chinurile de zece veacuri, toate gândurile amare, toate supărările cele mari... Așa de lung era „doina“, căci nici moșnegii nu o țineau minte toată, iar cei tineri nici atâta, fiindcă, cu fiecare generație necazuri noi se vărsau în viață. Și nu prin vorbe se cântă cântecul acesta, — ci prin suflăt, fiindcă nu sunt și nu găsești cuvinte ca să poți spune toate necazurile de o mie de ani. N'are cuvinte, — și uitându-se la cer și cu mâna la obraz, se gândește la toate acestea moldovanul și plânge-geme fără sfârșit:

— Il-la-la... I-il-la-la...

Se apropie miezul nopți, luna subțire de argint se dusesse în recunoaștere prin stele, se treziseră prin scriburi bufnițele, iar moldovanul tot își plângea amarul:

— Il-la-la... I-il-la-la...

El uitase toate de pe lume, uitase cu tot suflătul în trecut, în cântecul său trist.

Dracul de sub-el obosise cu totul, nu mai avea puteri, scosese limba ca un câine și târâia coada pe pământ. Se oprise la o răscruce și întrebă:

— Ai sfârșit?

— E, nu... N'am isprăvit încă. — și pe

suntem la miezul nopții... Degrabă sfârșești?

— Nu, nu, degrabă. N'are sfârșit. Câtă-i viața, — amarul tot crește și în cântec se varsă...

Aci se supără foc dracul. Intinse la-bele înapoi, îl apucă pe moldovan și-l aruncă cu toată puterea. Și așa de tare l'a aruncat că moldovanului îi săriră toți nasturii și-i se rupseră toate cheutorile.

Și singur dracul o rupse de fugă. Și acum, — fiindcă a venit vorba, — l'a ocolit soarta pe moldovan: nu-i a dat dracul rămășagul câștigat.

Iată de ce, încă de atunci, cămașa moldovanului e deschisă și-i se vede peptul gol.

Din rusește de I. B.

Teatrul Național. — S'a pus în repetiție „Sanda“ frumoasa dramă a lui Al. Florescu.

Opera Română. — Se fac pregătiri pentru o monar deosebită a lui Faust de Gounod, care s'a și pus în repetiție cu Tenor Vrabieșu în rolul lui Faust.

Teatrul Regina Maria. — Interesanta dramă a lui François de Curel „Terse inhumane“ s'a pus în repetiție, pentru această stagiune.

Teatrul Mic. „Patimă Roșie“ a lui Mihail Sorbul se va reprezenta joi 15 Februarie în f'os l'obetilor de bineficere ale M. S. Regina Maria.

La această reprezentație de gală vor participa și Sivarani.

Teatrul Carol cel Mare. — Se repetă „Soldații de ciocolată“ operetă de Oscar Strauss după comedia lui „Bernard Schaw“ „Eroul și soldatul.“

În cursul lunii Martie, Compania Leonard va face un turneu în țară; primele reprezentații vor avea loc la Craiova.

CITIȚI ZIARUL Științelor populare și al Călătorilor

Avem în fiecare săptămână un interesant articol de popularizare științifică, povești interesante și ilustrații.

Abonamentele se fac numai anual și costă 60 lei în țară, 120 lei în străinătate — la un exemplar —

A apărut și se află de vânzare ALMANAHUL Ziarului „UNIVERSUL“

al cărui cost costă 3 lei 12. La cererile prin Mandat poștal se va adăuga 4 Lei pentru porto și RECOMANDAT.

Cerți la tot chioșca și la poștările de ziare